

РЕШЕНИЕ

№ 1626

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110208869 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Образувано е по жалба на С. В. М. (подадена чрез адв. З. И. Д.) срещу Наказателно постановление (НП) № 22-4332-004097 от 25.03.2022г., издадено от Даниела Д.а Дескова - Началник Сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР (ОПП – СДВР), с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП на С. В. М. е наложена „глоба“ в размер на 700 (седемстотин) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 (три) месеца.

В жалбата се твърди, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, както от материалноправна, така и от процесуалноправна гледна точка. Претендира се да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с опорочаване на процедурата по откриване на действителния извършител и съставяне на АУАН, водещи до отмяна на обжалваното Наказателно постановление. На 18.02.2022г. жалбоподателят С. М. попълнил декларация по чл.188 от ЗДвП, в която посочил, че в качеството на ползвател управлява въпросното моторно превозно средство (МПС), но няма спомен кой е управлявал автомобила на процесните дата и място. Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл.186, ал.4 и ал.5 от ЗДвП и заявява, че декларацията по чл.188 от ЗДвП се подава единствено от собственика на автомобила. Поради това се твърди, че неправилно декларацията по чл.188 от ЗДвП е била попълнена не от собственика, а от жалбоподателя С. В. М. – ползвател. Тази декларация не би могла да попълни законодателното изискване, поради което отговорността оставала за собственика на автомобила. На следващо място в

жалбата се посочва, че снимковият материал, въз основа на който е установено нарушението, постъпва в „система за управление на административнонаказателна дейност“ след приключване на работа с техническото средство TFR 1-М с № 653, въз основа на което е съставен Акт по видеоклип № 26023 по преписка ПК-9-7514/2021г. за съответния ден, поради което се прави извод, че още към датата на нарушението /12.08.2021г./ контролните органи са разполагали с информацията кой е собственик на процесния автомобил и са могли да предприемат стъпки към съставяне на АУАН, респ. да му предоставят възможността да попълни декларация по чл.188 от ЗДвП за отразяване на действителния водач. Жалбоподателят се позовава и на нормата на чл.34, ал.1, б. „в“ от ЗАНН и твърди, че срокът от три месеца от откриване на нарушителя е преклудирал на 13.11.2021г., а АУАН е съставен почти три месеца след изтичане на този срок. В жалбата се твърди, че в Наказателното постановление не е направено описание на нарушението и на обстоятелствата, при които то е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават съгласно изискванията на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Липсвали конкретни данни относно начина на извършване на нарушението и мястото му. В жалбата се твърди, че снимковият материал по никакъв начин не давал конкретна информация относно мястото и начина на извършване на нарушението. Според жалбоподателя снимката на извършеното нарушение не се ползва с доказателствена сила. Снимковият материал следва да отговаря на изискванията на чл.189, ал.15 от ЗДвП, но се посочва, че снимката не съдържа данни относно лицето, което я е изготвило и от чие име, поради което тя не изпълнявала изискванията за годност на веществените доказателствени средства /по аргумент от чл.135, вр. чл.167, ал.7 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН/. С тези аргументи се иска от СРС да отмени обжалваното Наказателно постановление като неоснователно и незаконосъобразно. Претендират се и направените по делото разноски.

Пред СРС, НО, 10 състав не се явява лично жалбоподателят С. В. М., но се представлява от упълномощен защитник - адв. З. И. Д.. В съдебно заседание на 11.10.2022г. той заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 13.12.2022г. адв. Д. пледира за отмяна на Наказателното постановление по съображения, изложени в жалбата, които се подкрепяли и от събраните по делото доказателства. Адвокатът моли съда да присъди сторените в производството разноски, във връзка с което представя договор за правна защита и съдействие.

Въззиваемата страна Началник Сектор в ОПП-СДВР не се явява пред съда и не изпраща представител, който да взема становище по спора.

*Софийски районен съд, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от **фактическа страна** :*

На 12.08.2021г. около 14:10 часа в гр. София по бул. „Александър Малинов“ до блок № 491, с посока на движение от Околовръстен път към ул. „Д-р Атанас Москов“ лек автомобил „*** АМГ ГЛЕ 53 4Матик плюс“ с рег. № *** (собственост на „****“ ЕООД с ЕИК *** и с ползвател С. М.) се движел със скорост от поне 101 км/ч. (след приспадна

толеранс от 3 % в полза на водача от реално измерената скорост от 104 км/ч.), при ограничение на скоростта в населено място 50 км/ч. Скоростта, с която се движел автомобилът била установена и заснета с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR1-M“ № 653, с клип № 26023. Тази мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип „TFR1-M“ е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 4835 на дата 24.02.2010г. със срок на валидност до 24.02.2020г. и за нея има издадено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835. Това техническо средство било преминало и последваща проверка, за което има издаден Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. от проверката на мобилна система за видеоконтрол „TFR1-M“ с 12-месечен срок за валидност. Според този Протокол допустимата грешка при измерване на скоростта е +/- 3 км/ч. при скорост до 100 км/час и +/- 3 % - при скорост над 100 км/час.

На 12.08.2021г. за времето от 12.25 часа до 14.30 часа това техническо средство било позиционирано в служебен автомобил с рег. № СА 6403 ММ в град София, бул. „Александър Малинов“ до № 491, за да контролира МПС-та, движещи се от Околовръстен път към ул. „Д-р Атанас Москов“, при липса на пътен знак за ограничение на скоростта и при действащо общо ограничение на скоростта от 50 км/час за населено място. Техническото средство било настроено да се задейства при отдалечаване на автомобилите и при стационарен режим на измерване. Във връзка с това бил съставен Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г. За времето от 12.25 часа до 14.30 часа на 12.08.2021г. с това техническо средство били снимани клипове от № 25964 до № 26036 /общо 73 бр./, които били предадени на съхранение в ОПП - СДВР.

Във връзка с установеното нарушение на скоростта на движение на лек автомобил „*** АМГ ГЛЕ 53 4Матик плюс“ с рег. № *** от ОПП – СДВР изпратили призовка до С. М. и на 18.02.2022г. той се явил в ОПП – СДВР и в декларация по чл.188 от ЗДвП заявил, че не си спомня да е шофирал МПС с рег. № *** по тази улица във въпросния ден.

Въз основа на тази декларация и снимковия материал от системата за видеоконтрол TFR-1M № 653 (клип № 26023) свидетелят И. съставил (в присъствието на Д.Д.Ч. и В.А.К.) срещу С. В. М. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 027858 от 18.02.2022г. за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, вр. чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП. В АУАН е записано, че на 12.08.2021г. около 14:10 часа в гр. София по бул. „Александър Малинов“, с посока от Околовръстен път към ул. „Д-р Атанас Москов“ неизвестен водач е управлявал лек автомобил „*** АМГ ГЛЕ 53 4Матик плюс“ с рег. № *** (собственост на „****“ ЕООД) и до блок № 491 се е движел с превишена скорост - 101 км/ч. (след приспаднал толеранс – 3 % в полза на водача от 104 км/час) при максимално разрешена скорост за населено място - 50 км/ч., като нарушението е установено с техническо средство - видеосистема TFR1-M № 653, записващо дата, час, скорост, регистрационен номер на МПС и място на позициониране на служебното МПС. Посочено е, че е попълнена декларация по

чл.188 от ЗДвП от ползвателя на автомобила. На 18.02.2022г. срещу подпис Актът бил връчен на С. В. М..

Въз основа на този АУАН е издадено атакуваното Наказателно постановление № 22-4332-004097 от 25.03.2022г., с което Началник Сектор при ОПП – СДВР на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е наложил на С. В. М. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП „глоба” в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 месеца.

Наказателното постановление е връчено срещу подпис на С. В. М. на дата 21.06.2022г. и е обжалвано с жалба, подадена чрез адв. З. Д. директно до СРС на 30.06.2022г.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, а именно: показанията на свидетеля И.; АУАН с бланков № 027858 от 18.02.2022г.; декларация по чл.188 от ЗДвП; Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. от проверката на мобилна система за видеоконтрол TFR-1M; Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г.; снимков материал (клип № 26023 и снимка на уреда); призовка; Ежедневна форма на отчет от 12.08.2021г.; справка за нарушител/водач; писмо от Главна дирекция „Национална полиция“ с рег. № 3286p-12416 от 12.03.2020г.; Заповед на Министъра на вътрешните работи с № 8121K-13318 от 28.10.2019г.; Заповед на Министъра на вътрешните работи с № 8121з-1632 от 02.12.2021г.; писмо от ОПП-СДВР с вх. № 205809 от 03.10.2022г.; писмо от Български институт по метеорология с вх. № 213483 от 11.10.2022г. с приложено Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 /с приложения/; писмо от Главна дирекция „Национална полиция“ с вх. № 210603 от 07.10.2022г. с приложен Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. от проверката на мобила система за видеоконтрол TFR-1M; писмо от Столична община с вх. № 211466 от 07.10.2022г. с приложена схема; писмо от ОПП – СДВР с вх. № 211350 от 07.10.2022г. с приложена Заповед № 513з-5069 от 21.07.2015г. на Директора на СДВР; справка за собствеността на лек автомобил с рег. № ***; писмо от ОПП – СДВР с вх. № 228730 от 26.10.2022г. с приложени справка за първоначална и променена регистрация на МПС и справки за собствеността на превозни средства с рег. № СВ 3349 СН и с рег. № ***.

Разпитаният от СРС – 10 състав свидетел И. дава достоверни и непредубедени показания. Те намират опора в събраните по делото писмени доказателства. Поради това съдът ги кредитира напълно.

Приложените по делото и цитирани по-горе писмени доказателства следва да се кредитират изцяло от съда, тъй като са непротиворечиви, обективни, достоверни и изхождат от държавен орган, т.е. разполагат с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства.

Настоящият съдебен състав дава вяра на Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г., тъй като той е годно, информативно, относимо, обективно и достоверно писмено доказателство. От него се установява мястото, времето, посоката на движение на контролираните МПС-та от

позиционираното в служебен автомобил техническо средство, както и ограничението на скоростта за съответното място, режима на измерване, посоката на задействане и номерата на направените клипове. От Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г. се установяват и вида, и номера на използваното техническо средство.

Приложените по делото писма от Главна дирекция „Национална полиция“ с рег. № 3286p-12416 от 12.03.2020г. и с вх. № 210603 от 07.10.2022г., както и писмото от Български институт по метеорология с вх. № 213483 от 11.10.2022г. са еднопосочни и почиват на разпоредбите на закона. Поради това съдът ги кредитира.

Удостоверението за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 /с приложения/ и Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. от проверката на мобилна система за видеоконтрол TFR-1M също следва да се кредитират, тъй като взаимно се допълват, достоверни и непредубедени писмени доказателства са. От съвкупната им преценка се установява, че техническото средство TFR-1M е одобрено съобразно нормативните изисквания и конкретно това с № 653 е преминало и последваща проверка. Поради това и предвид нормата на чл.30, ал.5 от Закона за измерванията, СРС приема, че техническото средство, заснело процесния автомобил и неговата скорост на движение е било годно към 12.08.2021г. да установи нарушението и попада в обхвата на „автоматизирани технически средства и системи“ (АТСС) според §6, т.65 от ДР на ЗДвП.

Тук е местото съдът да посочи, че доколкото от Протокола на лист 25 от делото се вижда, че за въпросното техническо средство е издаден Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г., то следва, че посоченото в Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г. техническо средство (вид «TFR1-M» № 653) е именно мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M, за която са били издадени цитираните по-горе Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 /с приложения/ и Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. от проверката на мобилна система за видеоконтрол TFR-1M. Същевременно посоченото в Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г. техническо средство (вид «TFR1-M» № 653) фигурира и в снимковия материал на лист 26 от делото, в Ежедневната форма на отчет, както и в Акта. Това означава, че именно това техническо средство е било използвано при заснемане на процесното нарушение. Гореизложеното показва, че техническото средство, с което е било установено процесното нарушение, е било въведено в експлоатация съгласно нормативната уредба и било е годно да заснеме скоростта на автомобила. За пълнота на изложението, с оглед по-нататъшния доказателствен анализ, следва да се посочи, че всички доказателства (АУАН, Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г., Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. от проверката на мобилна система за видеоконтрол TFR-1M, клип № 26023, Ежедневна форма на отчет от 12.08.2021г.) сочат, че нарушението е установено с техническо средство TFR-1M № 653.

Според настоящия съдебен състав в случая е спазен и чл.10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. Видно от лист 25 от делото Протоколът за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г. съдържа всички реквизити според Приложението към чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (на кратко: Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г.). В него е посочено, че датата на използване на техническото средство е 12.08.2021г., а датата на регистриране на документа под рег. № 4332р-41716 е 13.08.2021г. Посочени са имената и подписите на лицата, които са позиционирали техническото средство или са приели или проверили въпросния Протокол. В Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г. са посочени общият брой на констатираните нарушения, първият и последният номер от статичните изображения, вид и номер на ползваното техническо средство, както и това, че то е преминало метрологична проверка, за което има издаден Протокол № 9-38-20 от 23.10.2020г. с годност за експлоатация до 23.10.2021г. Коментираният тук Протокол е придружен със снимка на уреда (видно от лист 27 от делото), поради което СРС приема, че Протоколът за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г. отговаря на изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г.

Настоящият съдебен състав кредитира и Ежедневната форма на отчет от 12.08.2021г., тъй като е годно, информативно, относимо, обективно, достоверно доказателство, което изцяло се подкрепя от кредитирания по-горе Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г. Въз основа на Ежедневната форма на отчет от 12.08.2021г. и Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г. се установява, че от 12.25 часа до 14.30 часа на 12.08.2021г. (което включва и процесния час – 14.10 часа) техническо средство вид «TFR1-M» № 653 е било позиционирано в гр. София, бул. „Александър Малинов“ до № 491, за да контролира скоростта на движение на МПС-та, движещи се от Околовръстен път към ул. „Д-р Атанас Москов“ при ограничение на скоростта 50 км/час за населено място.

Съдебният състав дава вяра и на писмото от ОПП-СДВР с вх. № 205809 от 03.10.2022г., както и на писмото от Столична община с вх. № 211466 от 07.10.2022г. и схемата към него, тъй като те са годни, информативни, достоверни, еднопосочни и непредубедени писмени доказателства. От тях става ясно, че на процесното място не е имало поставен пътен знак В-26 за ограничение на скоростта, което означава, че в гр. София, бул. „Александър Малинов“ до № 491 за автомобилите, движещи се към ул. „Д-р Атанас Москов“ е важало общото ограничение на скоростта в населено място – 50 км/час.

За наличието на ограничение на скоростта 50 км/час в населено място преки доказателства се съдържат в снимка-клип № 26023, в Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г., в

Ежедневната форма на отчет, в АУАН, както и в показанията на св. Б.. Поради това СРС приема, че по делото са налице достатъчно доказателства, от които може да се направи само един възможен и категоричен извод относно ограничението на скоростта на процесното място и той е, че на процесната дата и място ограничението на скоростта е било 50 км/час за населено място.

На следващо място, с оглед разпоредбата на чл.189, ал.15 от ЗДвП („изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки, са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес“) съдът кредитира изцяло и приложения по делото снимков материал, намирайки го за годно веществено доказателствено средство. Посредством снимката (клип № 26023) се установява марката и регистрационният номер на автомобила; датата, часа и мястото на извършване на нарушението; конкретно измерената скорост на движение и това, че МПС е само на пътя. Приложеният по делото снимков материал представлява веществено доказателствено средство с автентични дата, час и място на заснемане. Поради това съдът го приема като годно, достоверно и информативно доказателствено средство и съответно го кредитира, още повече, че в случая снимките от клип № 26023 са достатъчно ясни и след съпоставка с данните от Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332р-41716 от 13.08.2021г. СРС установява, че клип № 26023 е именно един от клиповете, направени с процесното техническо средство на 12.08.2021г. в гр. София, бул. „Ал. Малинов“ до № 491.

Приложената по делото справка за нарушител/водач е издадена от държавен орган и разполага с доказателствена сила за посочените в нея обстоятелства. Поради това съдът я кредитира и установява предишните нарушения по ЗДвП на жалбоподателя. От тази справка се вижда, че за един сравнително кратък период от време М. е генерирал немалък брой нарушения по ЗДвП.

Призовката е обективно доказателство, което не се опровергава от другите доказателства. От нея се установява, че от ОПП – СДВР са призовали именно жалбоподателя да се яви пред тях и това има своето логично обяснение в служебно известната на ОПП – СДВР информация за ползвателя на автомобила.

Наличните по делото справки за собствеността на лек автомобил с рег. № ***, както и справка за първоначална и променена регистрация на МПС, и справка за собствеността на МПС с рег. № СВ 3349 СН и на МПС с рег. № *** са обективни, достоверни и непредубедени. Те намират опора и в писмото от ОПП – СДВР с вх. № 228730 от 26.10.2022г. От съвкупната преценка на тези писмени доказателства се установява, че автомобилът, с който е извършено нарушението, е собственост на „***“ ЕООД, а жалбоподателят е ползвател на автомобила.

Според чл.188, ал.1, изр.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено МПС (т.е. ползвателят) отговаря за извършеното с него нарушение. Според чл.188, ал.2 от

ЗДвП когато нарушението е извършено при управление на МПС - собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая собственик на МПС-то е юридическото лице „****“ ЕООД, а ползвател на автомобила е С. М.. Той е официално вписан като ползвател на автомобила в регистрите на ОПП – СДВР. Поради това неоснователно жалбоподателят твърди, че наказващият орган е следвало да търси собственика на МПС-то, а не ползвателя на автомобила. От цитираните по-горе норми става ясно, че не само собственикът на МПС-то, но и неговият ползвател отговаря за нарушенията, извършени с въпросното МПС. В този смисъл съдът дава вяра на декларацията по чл.188 от ЗДвП, тъй като тя е подписана от жалбоподателя и съдържа неизгодни за него факти, а именно, че М. не посочва на процесната дата и място друго лице да е управлявало ползвания от него автомобил. Доколкото жалбоподателят не сочи да е предоставил МПС на друго /трето/ лице, съдът приема, че ползвателят на автомобила към 12.08.2021г. - С. В. М. се явява отговорен за извършеното с автомобила нарушение.

Съдът кредитира и приложения по делото АУАН, защото отразените в него констатации намират пълна опора в останалия събран по делото и кредитиран от съда доказателствен материал.

Като издадени от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства съдът кредитира напълно Заповедите на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-13318 от 28.10.2019г. и с № 8121з-1632 от 02.12.2021г., както и Заповед на Директора на СДВР с № 513з-5069 от 21.07.2015г. От Заповед № 8121К-13318 от 28.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи се доказва, че след октомври 2019г. Даниела Д.а Дескова е заемала длъжността Началник на 03 Сектор „Административно обслужване“ към ОПП – СДВР. Като такава, по силата на т.3.6. от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи тя е имала правото да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. От т.9 от Заповед № 8121з-5069 от 21.07.2015г. на Директора на СДВР и т.2.1., вр. т.1.3.1. от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на Министъра на вътрешните работи се доказва, че И. е имал правото да съставя АУАН, вкл. и процесния Акт. Това означава, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са издадени от оправомощени лица.

*При така приетата фактология и направеният по-горе доказателствен анализ съдът достигна до следните **правни изводи**:*

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред съда административни актове. Жалбата е депозирана в преклузивния /към юни месец 2022г./ процесуален срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Актът и Наказателното постановление са издадени от компетентни лица съгласно събраните по делото доказателства и изложените по-горе мотиви в тази насока.

Доколкото нарушението е било реализирано на 12.08.2021г., а самият нарушител е открит на 18.02.2022г. /след попълване на декларацията по чл.188 от ЗДвП от страна на С. В. М./ и от датата на деянието /12.08.2021г./, респ. от датата на установяване на нарушителя /18.02.2022г./ до датата на съставяне на АУАН /18.02.2022г./ не са изтекли визираните в чл.34, ал.1 от ЗАНН срокове, съдът приема, че те са спазени. Между датите на съставяне на Акта и на издаване на Наказателното постановление е изтекъл срок по-малък от два месеца. Поради това съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН. За наказващия орган може да е служебно известно кой е ползвател на автомобила, но докато той не заявил дали на процесните дата и място го е ползвал или го е преотстъпил на трето лице – не може да се приеме, че е установен деецът. Поради това 3-месечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва да тече от датата на попълване на декларацията по чл.188 от ЗДвП, а не от някакъв предходен момент и релевираните в обратния смисъл доводи в жалбата се явяват неоснователни.

Актът за установяване на административното нарушение е съставен в присъствието на нарушителя и на двама свидетели. Законът дава възможност свидетелите по Акта да са свидетели на съставянето му /когато той се съставя след извършване на нарушението/. След изготвянето Актът е предявен на С. В. М. и му е връчен екземпляр от него. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя. Същото е надлежно удостоверено с подписи. Поради това СРС приема, че са спазени изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3 от ЗАНН и чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН.

Към датата на нарушението /12.08.2021г./ вече е било отменено изискването на чл.165, ал.2, т.8 от ЗДвП да се обозначават чрез поставяне на пътни знаци, оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерство на вътрешните работи участъкът от пътя, на който се осъществява контрол по спазване на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи. След като това изискване е отпаднало и то изрично е отменено с новата редакция на закона, то не е необходимо участъкът, в който се е извършвал контрол на скоростта с техническо средство да е бил обозначен с поставянето на пътен знак Е-24, каквото задължение имаха преди това контролните органи. Поради тази причина и след отпадането на посоченото законово изискване, не е необходимо да бъдат събирани доказателства за поставен пътен знак, указващ на водачите за извършвания видео контрол.

Въз основа на извършена служебна проверка съдът прие, че съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП са в съответствие с процесуалния и материалния закон; отговарят на изискванията на чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН и при съставянето, респ. при издаването им не са допуснати нарушения на процесуалните правила. Релевантните за спора факт са описани в АУАН и в НП по един и същ начин. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. То е достатъчно ясно и разбираемо посочено в Акта и в Наказателното постановление. По недвусмислен начин е записано времето и мястото на нарушението, че то се изразява в управление на МПС с превишена скорост, посочена е заснетата скорост, скоростта след приспадане на 3 % толеранс в полза

на водача и разрешената скорост в населено място, автомобилът е индивидуализиран като модел, марка и регистрационен номер. Отбелязани са собственикът и ползвателят на автомобила, както и че от последния има декларация по чл.188 от ЗДвП. Записано е, че скоростта е заснета с техническо средство и същото е в достатъчна степен индивидуализирано. В хода на описание на нарушението са посочени доказателствата, на които то се основава. Поради всичко това съдът приема, че нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, вкл. и мястото на нарушението, както и доказателствата, които потвърждават процесното нарушение, са достатъчно ясно описани в АУАН и НП, поради което релевантите в обратния смисъл доводи в жалбата се явяват неоснователни.

Водим от изложеното съдът прие, че при съставянето на Акта и при издаване на Наказателното постановление не са допуснати процесуални нарушения и спорът следва да бъде решен по същество.

От събраните и кредитирани по-горе доказателства и най-вече от снимковия материал и подкрепящите го констатации от АУАН настоящият съдебен състав установи, че с техническо средство е измерена скоростта на движение на МПС към процесната дата, час и място. По делото са налице доказателства за техническата изправност и годност на това техническо средство да регистрира скоростта на движение на МПС-та. В конкретния случай е била заснета скорост на движение от 104 км/час. В предвид възможността за грешка в рамките на 3 % при скорост над 100 км/ч., съдът приема, че автомобилът се е движил с около 101 км/час. От всички налични по делото доказателства следва, а и жалбоподателят не спори, че именно той е ползвател на заснетото МПС. Освен това в декларация по чл.188 от ЗДвП М. не посочва друго /трето/ лице като водач на МПС-то. Поради това и на основание чл.188, ал.1, изр.1 и ал.2 от ЗДвП С. В. М. следва да бъде наказан с наказанието, предвидено за извършеното нарушение – доколкото той е ползвател на МПС-то и не сочи друго лице за водач на автомобила на процесните дата, час и място. От снимка-клип № 26023, Протокола за използване на автоматизирано техническо средство или система с рег. № 4332p-41716 от 13.08.2021г., Ежедневната форма на отчет от 12.08.2021г., АУАН, писмото от ОПП – СДВР на лист 54 от делото и схемите, предоставени от Столична община на лист 78-80 от делото се установява, че на въпросното място не е въведено ограничение на скоростта с пътен знак и е важало общото ограничение на скоростта в населено място – 50 км/час за леки автомобили. При тези данни следва, че като се е движил с поне 101 км/ч. (след приспаднатия толеранс от 3 % в полза на водача) при ограничение на скоростта 50 км/час водачът на МПС-то доказано е реализирал от обективна страна фактическият състав на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в неизпълнение на задължението при избиране на скоростта на движение на лек автомобил да не се превишава скоростта от 50 км/ч. в населено място. Движейки се на посоченото в АУАН и НП място и време със скорост от 101 км/ч. (след приспаднатия толеранс) при ограничение на скоростта 50 км/ч., жалбоподателят М. (като ползвател на лекия автомобил, недоказал, че друг го е управлявал) следва да носи отговорност за реализираното от обективна страна нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Превишението на разрешената скорост от 50 км/ч. (след приспаднатия толеранс в полза на

водача поради възможността от грешка при измерването на скоростта с техническото средство) в случая е с 51 км/час.

От субективна страна нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП е извършено при пряк умисъл. Всеки водач на пътно превозно средство знае задължението си по ЗДвП, че в населено място, при липса на знак за ограничение на скоростта, важи общото ограничение от 50 км/час за движение на леки автомобили в населено място. Щом е измерена скорост от поне 101 км/ч. значи водачът на МПС-то е съзнавал обществено – опасния характер на поведението си, предвиждал е и е искал настъпването на обществено – опасните последици.

Съгласно чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП при превишаване на разрешената максимална скорост в населено място с повече от 50 км/час нарушителят се наказва с „глоба“ в размер на 700 лева и 3 месеца „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“, като за всеки следващи 5 км/ч. превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лева. С оглед конкретно установеното превишение на скоростта (с 51 км/ч. над ограничението от 50 км/ч. – след приспаднатия толеранс от 3 %) и начинът, по който законодателят е определил да се санкционира административно – наказателно отговорното лице при превишение на разрешената скорост в населени места, СРС приема, че на С. В. М. следва да се определи „глоба“ в размер на 700 лева и 3 месеца „лишаване от право да управлява МПС“. Точно определеният алгоритъм за индивидуализиране на административното наказание „глоба“ и фиксираният размер на другото кумулативно предвидено наказание „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ не позволява на съда да прави преценка за смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

Според действащата към датата на деянието норма на чл.6, ал.1, т.7, предл.1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (Загл. изм. - ДВ, бр. 26 от 2018г., в сила от 23.03.2018г. – за краткост : Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г.) при превишаване на разрешената максимална скорост с над 50 км/час в населено място (чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП) на виновния водач се отнемат и 12 контролни точки. Според сегадействащата разпоредба на чл.6, ал.1, т.12 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012г. за превишаване на разрешената максимална скорост с над 50 км/час вече се отнемат 18 контролни точки. Доколкото, обаче, с процесното НП не са били отнети контролни точки на С. М. и съществува забрана за влошаване положението на жалбоподателя, е безсмислено съдът да обсъжда разликата в действащите сега и по време на деянието норми, тъй като СРС не може за първи път с това решение да наложи вид санкция, която до момента М. не е получавал и срещу която не се е защитавал, защото така би се утежило положението на жалбоподателя.

Водим от изложеното по-горе и доколкото наложените с процесното НП наказания („глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца) съвпадат със законоустановените административни санкции по чл.182, ал.1, т.6, вр. чл.21,

ал.1 от ЗДвП, съдът е на мнение, че следва да потвърди обжалваното Наказателно постановление така, както е издадено.

Настоящият съдебен състав не приема конкретният случай за маловажен. Щом компетентните лица са приели, че на това място не следва да се поставя знак за ограничение на скоростта, следва да важи разписаното в чл.21, ал.1 от ЗДвП ограничение в населени места. В случая нарушението е формално – на просто извършване. С управление на автомобила със скорост над 50 км/ч. то е довършено, без законодателят да изисква настъпването на някакви вредни последици. Поради това отсъствието на такива не следва да се преценява при обществената опасност на конкретното деяние. Единствената обществено-опасна последица, визирана в състава на проценото нарушение, е осъществяването на самото му изпълнително деяние. Освен това в случая превишението на скоростта над позволените 50 км/час не е никак малко – с 51 км/час над допустимите 50 км/час скорост в населено място, което показва, че степента на обществена опасност на конкретното деяние не е ниска. Предишните нарушения на жалбоподателя по ЗДвП също следва да се вземат в предвид при преценка на обществената опасност на дееца, особено като се отчете краткият период, в който те са реализирани. В случая конкретното нарушение е типична проявна форма на нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП и разпоредбата на чл.28 от ЗАНН е неприложима. Самият факт, че административно – наказващият орган е издал процесното НП показва, че и той /като съда/ не приема случаят за маловажен.

Водим от всичко изложено по-горе настоящият съдебен състав прие, че следва да потвърди изцяло обжалваното Наказателно постановление.

С оглед изхода на делото разноси не се дължат на жалбоподателя. Такива не са били направени, нито поискани от въззиваемата страна, поради което и на нея не следва да се присъждат разноси по делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-004097 от 25.03.2022г., издадено от Началник Сектор при ОПП – СДВР, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП на С. В. М. е наложена „глоба” в размер на 700 (седемстотин) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 3 (три) месеца.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____